

ganste klart fremtræder — det kan jeg ikke andet end udtale — i hver Paragraf, en Omhu, der er anvendt paa Formuleringen og paa den nøjagtige Bestemmelse, og som er al Tre værd, kan der dog nok være adskillige Punkter, som Landstinget naturligt maa tage under Overvejelse, trods al den Sympati, som jeg haaber Lovforslaget i øvrigt vil møde. Jeg vil altsaa forbeholde mig at stille Forslag om Udvalgs Medsættelse, idet det forekommer mig, at et Lovforslag af en saadan Betydning dog ogsaa fra Landstingets Side fortjener en saa omhyggelig Overvejelse som muligt, en Overvejelse, som kun kan ske i et Udvalg.

Bjerre: Det er kun nogle faa Ord, jeg vil sige til, hvad der er sagt af det ærede kongevalgte Medlem. Det kan jo ikke andet end forbaude alle dem, der kun overfladisk have fulgt med denne Sag, at den nu har været paa Dagsordenen i 9 Aar, og en Gang, nemlig i Samlingen 1890—91 endogsaa har været lige ved at blive afgjort, og at den ikke desto mindre endnu ikke er kommen videre, end at vi maa lade den største Del af den blive liggende paa Overvejelsernes Stadium, og kun tage en enkelt Del op og Lovgive om den, og det er efter min Mening ogsaa beklageligt, at det er saaledes. Men naar Sagen er i den Grad vanskelig, at der ikke kan anstilles nogen som helst Sandsynlighedsberegning over, hvor snart man kan vente den afgjort i en nogenlunde forfarlig Stikelse, og der paa den anden Side er en Del af denne Sag, som er den mest paatrængende nødvendige Del deraf og som tillige er af den Bestaffenhed, at den er lettest at ordne, og lettest fra alle Sider og alle Partier at enes om, saa vilde jeg ogsaa finde det usforsvarligt, om man lod denne Del vente efter den anden i en ubestemt Fremtid. Man kan ikke her sige over for disse Arbejdere, dem, der altsaa arbejde i særlig udsatte Virksomheder, at de, da de nu have ventet saa længe, maa kunne vente nogle Aar endnu; indtil man kan faa en almindelig Lov og saa alle Arbejdere stillede ens. Thi disse Arbejdere ere endnu ikke stillede ens med andre Arbejdere. De have jo 3, ja 4 Gange saa megen Risiko som de fleste andre Arbejdere, og for hvert Aar der gaar, og alt eftersom de moderne Drifts-

midler og Masseproduktionen gaar fremad, blive de mere og mere udsatte og mere og mere ude af Stand til at kunne værge sig mod Ulykker, selv om den enkelte iagttager den højeste Grad af Forsigtighed. En enkelt Arbejders Uforsigtighed kan bringe alle de andre Hundreder i Ulykke, og der sker jo en Masse Ulykker ved Eksplosion og Kedsprængning, som ikke i nogen Henseende kan tilskrives Uforsigtighed fra nogen Side, i alt Fald ikke fra Arbejdernes. Det drejer sig jo ogsaa faktisk her om ikke mindre end 800 Ulykker hvert Aar imellem godt og vel 100,000 Arbejdere, maaske henimod 120,000, som det er blevet sagt, jeg vidste ikke rettere, end at det var ca. 100,000, men det er altsaa i hvert Fald imellem 100,000 og 120,000. Jeg tvivler derfor heller ikke om, at dette høje Ting lige saa vel som det andet høje Ting vil finde dette Emne stort nok og alvorligt nok til, at man kan Lovgive om det for sig selv, uden at det andet absolut kommer med.

En anden Sag er det, om dette Lovforslag er lige saa godt som det er betimeligt, og her vil jeg for mit Vedkommende udtale mig med megen Forsigtighed, da jeg ikke er meget behandret paa disse Omraader, men saa vidt jeg kan skønne, er det det mindst farlige, det rigtigste, det mest rationelle og det simpleste der endnu er fremkommet paa disse Omraader i sine store Træk i alt Fald, jeg taler ikke om Enkeltheder. Ganste særlig sætter jeg Pris paa, at det bygger paa noget, der bestaar, paa noget, der frivilligt har arbejdet sig op, noget, der holder sig fjernt fra alle statsfarlige Principper, og at det, som det alt er blevet sagt, er saa let at indføre og ophæve igen, hvis man ikke skulde synes om det, medens det jo gælder om alt, hvad der ellers er foreslaaet eller vedtaget paa disse Omraader, at det er saa dybt indgribende i Samfundsorganismen, et saa stort Apparat og af den Bestaffenhed, at naar man det en Gang, vil det blive ganste overordentlig vanskeligt at komme bort fra det igen, ganste overordentlig vanskeligt at faa et Flertal i Befolkningen til at gaa bort fra det, selv om det har vist sig, at Følgerne af det have været nok saa ominøse, nok saa fortvilede.

Det Princip, der er fulgt, er jo om trent det samme, som er fulgt ved de Lov-